ANUL I. Nr. 2

4 PAGINI 2 LEI EXEMPLARUL

Alexandria 8 Decembrie 1936.

DIRECTOR
VASILE B. IONESCU

Bulevardul I. G. Duca, 55
— ALEXANDRIA —

GARDA TELEORMANULUI

ZIAR DE PARERI LIBERE

ABONAMENTE:
Un an . . . . lei 100
Instituţiile şi susţinătorii „ 200

„Ce fericire să poţi spune, tot ce simţi, cuiva care te 'nţelege **PÂNĂ LA CAPĂT** şi nu numai **PÂNĂ LA UN ANUMIT PUNCT**, cuiva care îţi complectează gândul cu acelaş cuvânt care-ţi stătea pe buze, a cărui replică face să ţâşnească din tine un torent de concepţii, un val de idei".

PIERRE LOTI.

Cuvânt introductiv

Reapariţia ziarului nostru îşi are un rost bine definit, mai ales în vremea aceasta haotică, în care uriaşe sbuciumări de redresare morală îşi afirmă existenţa în sclipiri meteorice. Păşind cu hotărâre peste pâcla de neîncredere şi nedumerire, purtând cu seninătate torţa ce încălzeşte şi luminează sufletele, GARDA trece astăzi pragul căminelor voastre şi cu pururea-i sinceritate vă cheamă în jura-i. Răspundeţi cu bunăvoinţă apelul său cald şi plin de sănătate sufletească! Urmaţi-o! Ea nu vă va răpi timpul, ci vă va oferi, cu multă dărnicie, sfaturi preţioase în lumina cărora fruntea voastră se va descreţi.

Din 15 în 15 zile GARDA va deschide larg uşile locuinţelor voastre zugrăvite de apăsătoare griji şi va lăsa să intre, până şi în cele mai întunecoase unghere, cascade de lumină, torente şăgalnice rupte din soarele binefăcător al culturei. Prezenţa ei *va fi nelipsită, atât la bucurii cât şi la cele mai adânci necazuri;* cuvântul ei *va mişca până şi cele mai împietrite inimi.*

GARDA vă va arăta drumul drept al existenţei voastre, iar torţa ei vă va feri de cotiturile periculoase ce vă atrag încontinuu. Acolo unde va constata răul înrădăcinat ea va ataca cu decenţă; acolo, însă, unde binele şi adevărul îşi vor fi clădit palate de cuget clar, GARDA se va transforma în trompetul osanalei, afirmând cu vigurozitate spiritualitatea românească.

Elaborată de unisonul simţurilor noastre, menită să fie toiagul suferinţelor şi sceptrul afirmărilor, pornită pe căi hotărâte şi trăgând brazde proaspete peste mucegaiul ţarinelor adormite, scormonind scaiul ca şi granitul aşternut peste sipetul minţii multora,

GARDA—solul luminii şi al armoniei — reapărând vă spune: BINE V'AM GĂSIT ROMÂNI!

GARDA
Teleormanului

Jocul românesc pe plaiurile Teleormanului.

1 DECEMBRIE
Evidenţa specificului românesc

Convulsiile sociale din anul în curs au prăvălit nori vijelioşi peste firmamentul Europei şi pescăruşii comunismului — croncănind a jale — au pornit înapoi spre estul continentului, pentru a se închide, pe vecie, între graniţele permanentei anarhizării: RUSIA.

In faţa marilor prefaceri, când politica tunului îşi conturează diplomaţia, cadastrând geo-graficul european, când hidra comunistă sgâlţâe catapeteasma bisericii creştine, când minutarele tratatelor de alianţă se'nvârt cu repeziciune peste cadranul cameleonic al prieteniilor pasagere (şi uneori ducale) când orchestra vârfurilor de spadă intonează marşul funebru societăţii genevese iar Parisul difuzează „Internaţionala III", apelul M. S. Regelui la solidaritatea naţiunii vibrează puternic în sufletele tuturor românilor, gata pentru orice atac, uniţi pentru marea jertfă.

Vigurosul suflu al redeşteptării naţionale, sfărâmătorul cătuşelor programelor politice, unificatorul de suflete şi de braţe a făcut să renască acelaş integră, seculară şi temătoare pană a istoriei noastre: conştiinţa naţională şi solidaritatea românească.

Imnul ciolanelor îşi punctează melodia peste portativul reţelelor de sârmă şi al tranşeelor cimentate cu sângele celor 800000 de eroi căzuţi pentru Patrie, rechemând întregul românism în jurul imperativului existenţii ţării şi a neamului şi insuflându-i revelatoarea lozincă:

„NICI O BRAZDĂ!"

Clocoteşte în noi masivul tezaur al simţămintelor româneşti, sfânta tradiţie a gliei, glasul sângelui martirilor — înfăptuitori ai unităţii noastre naţionale — şi solidaritatea în faţa clipelor grele, înalte comandamente la care poporul român a răspuns cu atâta spirit de jertfă, cu atâta demnitate, cu atâta dragoste.

Vor veni — poate — multe ploi de şrapnele; cerul va fi iarăş brăzdat de trăsnetele obuzelor, se va cutremura iarăş pământul de erupţiile gurilor ucigătoare, dar vrăşmaşii noştri vor avea cel puţin ocazia să ştie că la Români, POLITICA SANGELUI NU SE INVAŢA.

V. Ionescu-Barbu

BILANŢ AUTUMNAL

Ne-a rămas din bătrâni o vorbă cuminte, care glăsueşte cam astfel: „*Toamna se numără bobocii*" şi nu ştiu ce mă face să cred, că multă maturitate de gândire, mult adevăr se strecoară într'o astfel de simplă zicală. O fi toamna, cu adevărat, anotimpul filtrajului social, sezonul epuraţiilor?, sau filozofia strămoşească se rezuma numai la „*alegerea boabelor de grâu din neghină*", ca o lucrare de esenţă pur românească, ca ceva specific profesiunei naţionale??. In orice caz însă, pornind fie dela o premiză, fie dala alta, greutatea şi logica acestei gândiri — de o formă aşa de simplă — rezumă şi înglobează legile unui raţionanament silogistic, armă mânuită cu atâta uşurinţă de bătrâni. Şi dece oare ne-am mira că o aşa de clară judecată se găsea pe vremuri (incontestabil că şi azi), în capul celor ce se purtau cu opinci şi sumane confecţionate de adevăratele gospodine? Adică, gândirea matură, ori bazele filozofiei, trebuesc căutate numai printre purtătorii de gulere scrobite şi monocluri?

Strămoşii erau prea sfătoşi în poveştile lor, dar foarte laconici în ceiace priveşte învăţămintele; pe când generaţia noastră, memoratorie a unor teorii publicate prin diferite *axe* şi *cruciade*, împinge prea departe papagalismul debităriilor lor pompoase, prezintându-le peascuţişul unei limbi neo-româneşti şi uitând cu totul noţiunea cuviinţei şi a respectului. Nu trebue să uităm că originea acestora o găsim tot acolo, la opincă, ţurcană şi zeghe.

Şi, iată cum pornirăm să scrutăm puţin activitatea de un an a noastră şi a altora, în caz de ea există. Dar, ca să putem număra *bobocii* s'ar cere să fim mai mari decât ei, adică noi cei ce facem numărătoarea să fi fost de mult boboci. Şi aşa explicând noţiunea acestui cuvânt, să începem cu statistica tinerilor, rugând pe toţi cititorii să-şi revizuiască conştiinţa şi, aprobându-ne sau dezaprobându-ne, să ne uşureze sarcina bilanţului propus de noi.

Septembrie anunţă totdeauna sfârşitul vacanţei cele mari, deschiderea cursurilor, repopularea şcoalelor şi, mai presus de toate, validarea cunoştinţelor celor ce nu prea şi-au dat osteneala în timpul unui an şcolar.

Tovarăşii vacanţionişti ai nimfelor pensate, reprezentanţi autorizaţi ai balonului rotund, bătut cu atâta măestrie în „*spifuri, passe şi bombe*" în tot timpul verii, amicii fideli ai vagabondajului şi prăjirei pe nisipul încins de ultraviolete, se prezintă de obicei cam etiopieni la examenele corijărilor lor spirituale, etalând însă în decolteul unei cămăşi tip sport, bronzul corpului lor, dar lăsând să le scape sub-nutrita şi anemiata lor stare instructivo-culturală. Ce-i mai interesează textele latineşti ori algebra, când s-au constituit în atâtea cluburi sportive?

Aci, trebue să le dăm dreptate: sportul e la modă, e admis în toate ţările civilizate; dar, să nu se uite că acolo bronzarea fizică se face într'o desăvârşită concordanţă cu cea spirituală, păstrându-se legile unei armonii educative. Aci găsim şi rostul echipelor regale, ale taberilor de muncă în devenire, care sprijină nu numai oţelirea braţelor, ci şi a minţii şi care s'ar asemăna cu un spartanism bine aplicat, din care ar rezulta desigur o totală sănătate morală.

Septembrie şi Octombrie chiamă la apel şi greerile şi furnica. Aceste luni ale răfuelilor nu cruţă nici pe cei mici, dar nici pe cei mari. Palatele renovate şi vopsite ca nişte mirese... întârziate, se pregătesc să-şi primească stăpânii, vagabonzi prin ţări străine; gospodăriile ţărăneşti strălucesc şi ele sub bogă-

Urmează în pagina 4-a

O veşnică ofensă

Odată cu apariţia, gazeta noastră deschide şi o dârză campanie contra celor ce perpetuiază — desigur fără controlul raţiunei — o barbară ofensă ce tinde să dăinuiască secoli încă, deşi nu-i nici prea tânără:

„**Vlaşca plus Teleormanul**".

Intregul aparat al afacerismului ce abundă în multiple, repetate şi dese „lovituri de stil", îşi desăvârşeşte fiecare manoperă tapisând-o cu o magnifică repudiere, un refren melodic şi totuş jicnitor al unui tango vânturat de ieftine tribune vocale:

„**Vlaşca plus Teleormanul**"

Dacă, deci, se fură, se omoară sau se pradă la Dorohoiu, Vlaşca şi soţul ei sunt de vină; dacă se păruesc spaniolii şi-şi incendiază bisericile şi legendarele castele, Teleormanul şi soaţa dumnealui sunt meniţi să poarte pecetia oprobiului public...

Să răsfoim puţin filele istoriei. Iată, spre exemplu, ce ne spune marele istoric german Sulzer despre Teleorman:

„Nu cunosc nicio plăcere pe care s'o pot compara cu aceia pe care o simte cineva când călătoreşte, pe aci, primăvara prin păduri şi prin crânguri. Printre spalierele nesfârşite de măciş, meri şi peri sălbatici – înfloriţi — ca şi prin livezile acoperite cu mii de flori surâzătoare, simţi un farmec răpitor. Crinii, lăcrămioarele, brebeneii şi mii de flori, cu cele mai variate culori, nu sunt pe aci câtuşi de puţin ceva nou".

Cu drept cuvânt dar, conchide Sulzer, pentru bunătatea oamenilor, bunătăţile şi frumuseţea lui, acest judeţ este considerat—chiar de români—ca **Paradisul Valahiei.**

Când, deci, un străin recunoaşte că „*nu cunoaşte o mai mare plăcere*"... (faptul se petrece cu decenii în urmă), de unde dar acest ruşinos tatuaj, pe care suntem nevoiţi să-l suportăm din generaţie în generaţie? De când şi cu ce drept suntem împroşcaţi — uneori chiar depe tribuna parlamentară, alteori de sârguincioşii elevi ai barbutului — cu această scârnavă expresie? Suntem noi oare — locuitorii acestor districturi — mai ticăloşi decât toţi ticăloşii, care găsesc cel puţin scuza că nu aparţin regiunei acestia vrednică de titulatura Sing-Singului românesc?

Câţi Coroiu, Berilă, Terente, Cantalup, Nacht sau câte monetării tip „Băileşti" s-au descoperit pe teritorul acestei — intenţionat poreclite — leprozerii sociale? Şi, dacă nu le-aţi cetit pe nicăeri, dacă coloanele gazetelor refuză asemenea orori pentru nefericita Vlaşcă şi pentru nenorocitul Teleorman, atunci domnilor maeştrii ai vorbăriei şi ai „loviturilor de stil", dece nu vă căutaţi rima finală a tristului vostru refren în altă parte?

Ştiam că Deli-ormanul şi codrul Vlăsiei au adăpostit impunătoare figuri istorice româneşti, că au constituit, în parte, leagănul unităţii neamului nostru, dar că ar fi fost strămoşul Jilavei, asta auzim tocmai astăzi, când totul ne dovedeşte contrariul. Astfel, în toate oraşele şi satele din judeţul nostru se găsesc morminte şi monumente ce poartă mărturia unui accentuat creştinism, în viaţa scursă prin lungul secolilor. Şi nu puţine sunt locurile, unde voevozii noştri au ridicat lăcaşuri de închinăciune — prinos de recunoştinţă şi de veşnică pomenire a victoriilor repurtate asupra păgânismului ameninţător — tocmai în acest Teleorman, aşa de hulit astăzi. Dece oare or fi ridicat ei — în acest loc al prea trâmbiţatului desmăţ — aceste sfinte altare?!? Poate vreun român afirma că voevozii ţării clădeau biserici în mijlocul tâlharilor şi al tâlhăriilor?

Priviţi istorica mânăstire din com. Drăgăneşti — operă, de adâncă evlavie, a domnitorului Matei Basarab—restaurată, de înţelegătorul edil, dl. N. Popescu-Vedea, primarul oraşului Roşiori. Priviţi, mai spre nordul judeţului şi veţi vedea vechea mânăstire din comuna Balaci.

Consultaţi extrucţiile alexăndrene (1834) şi veţi găsi acolo, încă dela primul articol, baza morală şi creştină ce stă la întemeierea acestui oraş — înfipt în inima Teleormanului, căruia I. P. S. Sa Miron Patriarhul României i-a conferit cu multă demnitate, ţintuindu-i astfel în centrul jalnicei leprozerii, în anul 1935, magnificul titlu:

„**Mecca Naţionalismului şi Creştinismului Românesc**".

Poate fi învinuit Patriarhul ţării că a coborît depe înaltele-i trepte spirituale, spre a lua contact cu... Teleormanul şi Vlaşca?... şi că ar fi încercat, prin aceasta, să şteargă petele locului?

Mărturiile, de adâncă piozitate şi de strictă morală creştină ce au călăuzit în veacuri locuitorii acestor plaiuri menite denigrărei, sunt multe...

Şi totuş ofensa persistă...... Nu cumva s'o legifera în actuala sau vreo viitoare sesiune parlamentară (?), că destul e întrebuinţată de către picardoizii cu plastroane.

GARDA.

Citiţi şi răspândiţi
Garda Teleormanului

Artistică, Culturală, Literară

Susţinătorilor culturei

Dezechilibrul, despotul vremilor noastre, tiranul ce tinde să încătuşeze tot ce poate radia din nucleul diriguitor al culturei şi-a întins aripele peste arena socială, singularizând, întunecând, atomizând şi — pe alocuri — reuşind chiar să nimicească laboratoriile în care, din complexul vieţii noastre, se 'ncerca cristalizarea unor virtuţi, abstractul accesoriu de reazim al moralei.

Recunoaştem adevărul !, dar ne îndoim că nesiguranţa paşilor noştri fizici poate constitui şi un puternic meterez pentru stăvilirea salturilor noastre sufleteşti. Gustul pentru frumos, dorinţa pentru „mai bine" au aprins totdeauna torţa risipitoare de întuneric şi sufletul omului s-a adăpat din scânteietorul şi nesecatul izvor al luminii.

Lupta dintre *rău* şi *bine* este tot atâta de veche ca şi viaţa; cultura a fost numai arma utilizată de adepţii şi susţinătorii *binelui* şi acestora ne adresăm:

Timpurile ne sunt vitrege. Semne ciudate se văd pe cerul vestului: ard bisericile, ard bibliotecile — aceste mari uzine în care se făureşte arma voastră de luptă: Cultura. Nu întoarceţi faţa cu desgust şi nu părăsiţi postamentul solid care v-a susţinut până aci. Fiţi încontinuu purtătorii cuvântului şi al faptei demne de adevăratul om. Susţineţi tot ce poate fi folositor sufletului vostru. Susţineţi timida noastră încercare de a făuri „mai binele". Modestele voastre contribuţii ne dublează curajul şi ne cimentează baza edificiului nostru moral.

Teleormanul a dat o întreagă armată de birnici ai culturei în secolul trecut. Aşa, în anul 1852, numai pentru tipărirea traducerei faimoasei opere a lui Torquato Tasso — Ierusalimul liberat — amintim concursul multora din cei trecuţi în veşnicie:

Turnu-Măgurele:

Serdarul Apostolescu C., serdarul Bildirescu D., Borănescu I., Bârleanu N., Bunescu I., Pitarul Baziliu Manole, Dimciu Simion, Iliescu I, Ionescu Iorgu, Cacipu Costache, Conofaos Gh., pitarul Cruţescu Al., Macovei Ianache, Nicolaidis Ghica, Nicolopol Pand., Popescu C., Protopopescu C, parucicul Racotă Hariton, Stoenescu Ghiţă, Teodorache Sterie, Haricli I., Tima Sterie, Soimescu St., Clucerul Geanol Scarlat.

Alexandria:

Apostolescu I., Basarabescu N., Gănescu Tomiţa, Zamfiroglu Em. Const., Iliad Tache, Ioanid N., pitarul Lazăr I., diaconul Negrescu I., Nicolae Sfetcu, Petrescu At., S. Sa Pr. Teodor protopop referendar, Hristescu P., Hristodor I., Gancovici Iordan.

Roşiorii-de-Vede:

Grigoriad Gh., Deparaţianu Alex., şi Nicolau Gh.

Acestora şi tuturor susţinătorilor prezenţi:

O M A G I U

V. Ionescu-Barbu

ELEGIA SARUTARILOR NOASTRE

Ca şi când e ieri! Nu ne mai aducem aminte.
Ne-am uitat de ele ca de nişte nim'curi
Căci, în definitiv, ce-au fost decât nimicuri
Şi decât nişte jocuri smintite?
Ce să ne amintim? O! e prea mult;
Am desgropa nişte lucruri vechi, uitate,
In care nu ne-am mai recunoaşte
Şi asta ar fi prea mult.
Poate nu te mai gândeşti deloc
Nici nu mai vrei să-ţi mai aduci aminte,
Ţi-e frică de ele ca de nişte jurăminte
Ce te-ar încinge cu guri de foc.
Elegia sărutărilor noastre
S-a topit în vreme,
Intocmai ca nişte blesteme
Aruncate spre astre.
Să mă crezi că nu te-aş mai recunoaşte.
E o vorvă că „morţii nu'nvie",
Imi pare viaţa o calpă elegie,
In care plâng spre a mă recunoaşte.
Stau singur şi uituc pe prispa casei.
Vâslesc în mine gânduri moarte.
Au plecat năvile amintirii să mă poarte
Şi să mă'ngroape în cripta vremei.
Am regăsit poarta vechiului palat închisă
Portarul m-a primit ca p'un străin
Şi mi-am uitat că mă aflu în
Faţa palatului cu poarta închisă.

. . . .

E o zădărnicie de-a cugeta'n trecut
E dureros de-a plânge pe ruini,
Ţi se pare că eşti numai între străini,
Fără suflet, fără trecut, fără nim c.

Bică Mazilu.

FEMEIA

IN TIMP, VERS, CANT SI PROZA

FRAGMENT din MARINO FALIERO

Tragedie de Lord Byron

Mariana:

„Trebue o jertfă la virtutea batjocorită"!

Angiolina:

„Eh!, şi ce este virtutea când ar avea trebuinţă de o jertfă sau când ar atârna de vorbele oamenilor. Brutus murind zise: *virtutea nu e decât un nume şi, cu adevărat n'ar fi altceva dacă buzele oamenilor ar putea să o producă sau să o distrugă*".

Mariana:

Cu toate acestea sunt mii de soţii fără prihană şi credincioase bărbaţilor lor, ce ar simţi mai viu calomnia aceasta; nişte femei mai puţin straşnice ar reclama dreptatea în gura mare şi încă n'ar fi împăcate".

Angiolina:

„Asta dovedeşte că cinstesc mai mult numele virtuţii decât virtutea însăşi. Unele cred că ar fi o sarcină prea grea de a-şi păstra cinstea, fiindcă voesc să fie sărbătorită pretutindeni, iar acelea care nu şi-au păstrat-o caută şi doresc să aibe chipul cinstei ca o podoabă a cărei trebuinţă o simt, dar nu şi pe care o cred trebuincioasă; ele trăesc în cugetarea altora şi ar vrea să treacă drept virtuoase, după cum le trebue să treacă şi drept frumoase".

Marino Faliero:

„...Stăruirea singură dă virtutea şi o încearcă. Viciul nu e statornic, iar virtutea nu poate să se schimbe..... o femeie ce a căzut odată, cade şi altădată...... şi altădată. Viciul, am zis că nu e statornic ci caută varietatea, în vreme ce virtutea stă nestrămutată ca soarele, şi tot ce se învârteşte împrejurul ei primeşte, dela dânsa, viaţă, lumină şi strălucire".

Rânduri pentru Sulamita

din volumul lui Ion Minulescu

Sulamita, Sulamita!..
Regele 'nţelept cinstit-a
Trupul tău cu pofta lui...
Şi'n pământul Chanaan
Ca o floare parfumată de gutui
Lângă trunchiul unui cedru din
Liban,

Regele 'nţelept voit-a
Să-ţi închine, Salamita,
Şi coroana,
Şi viaţa,
Şi divina-i Palestină,
Căci amanta pentru Rege
E mai mult ca o Regină...

Dar tu minte n'ai avut...
Şi când Regele te-a vrut,
Din palatul lui cu o sută de odăi
Şi de terase,
Ai fugit pe Galaad
Să-i paşti caprele răioase
Şi din stelele ce cad,
Să-ţi faci vise mincinoase
Sub umbrela unui brad...

Lăudatu-te-au Profeţii
Şi 'nţeleptul Solomon
Ca pe macii din Şaron
Ca pe crinii din Şenir,
Ca pe grâul din Sulem...
Dar din laudele toate,
N'ai cules decât scaeţii
Şi fatidicul blestem
Să nu-i poţi fi, nici amantă,
Nici nevastă...

Iată ce-a fost scris la lege!

Sulamita, Şulamita,
Pentru ce-ai fugit de Rege
Şi-ai fost proastă?...

AZIYADE

de PIERRE LOTI

„Din cămaşa-i de gaz de Brusa, ţesută cu argint, se desprindeau braţele — i rotunde, mate, chilibarii, parfumate cu apă de trandafir. Păru-l castaniu era desfăcut în opt coade, aşa de groase încât două dintre ele ar fi fost deajuns pentru fericirea unei frumuseţi pariziene; ele se desfăşurau în juru-i pe divan înodate la capăt cu panglici gălbui şi amestecate cu fire de aur aşa cum se poartă femeile armene. Multe alte şuviţe, mai scurte şi mai rebele, formau un nimb în jurul obrazilor rotunzi de o paloare caldă şi aurie. Nuanţe de un chihlibariu mai închis îi cercuiau pleoapele; iar sprâncenele, foarte apropriate de obicei, se 'mbinau, în seara asta, cu o expresie de adâncă durere.

Işi plecase ochii şi îi ghiceai doar după gene ochii-i verzui plecaţi spre pământ; dinţii îi erau strânşi iar buza-i roşie se întredeschidea într'o crispare nervoasă, care-i era caracteristică. Mişcarea aceasta, care ar fi urâţit o altă femeie, o făcea şi mai încântătoare; trăda la dânsa preocupare sau durere şi descoperea două şiruri asemănătoare de perle albe, foarte mici. Ţi-ai fi vândut sufletul pentru a săruta perlele albe şi strângerea buzei roşii şi gingiile ce păreau făcute din miezul unei cireşi coapte.

Imi admiram amanta!.....

CIREŞELE

—"Dă-mi, fa, cireşele!..." — Ea tace
Dar ochii ei, uimiţi, îi spun:
„Auzi, cireşe în Decembre!...
„Zău, măi băete, eşti nebun!"

—„Dă-mi, fa, cireşele!...—Ea coase
Cămaşa-i prinsă în gherghef,
Şi-l lasă 'n voe s'aiureze:
Il vede ea că e cu chef.

—„Dă-mi, fa, cireşele!...—Ea râde,
Pricepe făr' al întreba:
Şi-acopere cu mâna sânul,
Şoptindu-i ruşinată: „Ba!"

Din volnmul Aquarele
de Traian Demetrescu

FARA TITLU

Versuri de Al. Depărăţeanu

Când Cezar, ăst chiel mare, intra triumfător:
—„Uxores claudite"— strigau soldaţii'n cor.
De fric'atunci tremânde, sărmanele matroane,
Cu grije'nchideau bine ferestre, uşi, obloane,
Ţipau, fugeau din faţa eroului roman,
Ca cloşcile gonite d'un uliu pe maidan.

—„Soţiile vă'nchideţi"— strigau ei, de şi ele,
Erau p'atunci închise, ascunse sub perdele,
Retrase'n ginecee, păzite d'eunuci.

. . . .

O timp!, vr'un chel ca Cezar, să nu ne mai aduci;
Căci astăzi...... cât să sbiere ordiile-i oride:
—„Soţiile vă'nchideţi"— oh!, *n-am putea le'nchide.*

Din volumul publicat în anul 1861

Calităţile soţului ideal

La Tokio, capitala Japoniei, apare o revistă al cărei titlu este: „Chackonyo Gonaho", ceiace pe româneşte înseamnă „Femeia virtuoasă". E o revista femenina, dar nu se ocupa numai de mode şi frivolităţi, ci tratează şi probleme sociale şi serioase. Intr'unul din numerele-i din urmă, revista aceasta a deschis, printre cetitoarele ei, un mare concurs, cu întrebarea: „Ce calităţi ar trebui să întrunească, după părerea lor, un soţ ideal"?

Răspunsurile au fost clasificate de redacţia „Femeiei virtuoase", în următoarele 17 puncte:

Bărbatul să nu fie avar; Să nu se preocupe prea mult de propria lui toaletă; Să aibe înfăţişare bărbătească; Să nu-i stea gândul numai la femei; Să vorbească liniştit şi politicos, fără ironii şi cuvinte cu două înţelesuri; Să fie hotărât, niciodată şovăitor în acţiunile sale; Să aibe un ideal în viaţă, oricare, dar să aibe unul; Să lase conducerea gospodăriei în mâinile femeii şi să nu se amestece în lucruri cari nu-l privesc; Să nu intre niciodată în bucătărie, să nu critice mâncărurile; Să nu critice nici pieptănătura sau îmbrăcămintea soţiei; Să nu se destăinuiască niciodată şi nimănui decât soţiei sale; Să se ferească de a deveni, cu înaintarea vârstei, obiect de desgust pentru ai săi; In chestiuni feministe să nu-şi dea părerea; Să fie evlavios şi să nu neglijeze practicele religioase; Să nu se dea la viciul băuturei; Să nu fie vanitos, deşert, închipuit, Să nu fie prea gelos.

Acestea sunt, aşa dar, concepţiile femeii japoneze despre un bărbat model.

Inversând rolul şi întrebarea, găsi-vom multe femei care ar putea corespunde acestui program? Intrebare....

„Astra"

DIALOG

„Fată mare!, na paftale,
Pentru florile matale,
Na panglice şi cercei,
P'ai matale ghiocei,
Adu-ţi mâna cu inele,
Să ţi-o umplu cu rubele!".

„Ha, ha!, boerule, paftale,
Dă cocoanei dumitale,
Şi de galbeni, dacă vrei,
Umple mâna dumneaei;
Căci p'aicea fata mare,
N'are floare de vânzare!".

De Al. Depărăţeanu.

ŞIREATA...

de Traian Demetrescu

Ea caută în sân *scrisoarea,*
Pe caré-aseară *i-am* cerut-o;
Şi de o dată *'ngălbeneşte*
Şoptindu-*mi*: „Am pierdut-o!"

Dar când mă uit adânc în ochi'i
S'o văd că minte nu e greu;
Şi liniştit o rog atuncea,
S'o caut eu.

Persoanele care primesc şi reţin două numere consecutive ale ziarului nostru sunt considerate abonate.

Ecran regional

Inălţătoarea manifestaţie antirevizionistă din Alexandria

Intr'un cadru ce inspiră curat românism şi face să vibreze toate simţirile la *unison*, desfăşurarea festivităţii *zilei* de 1 Decembrie, va rămâne *pildă* nemuritoare de inalt patriotism în sufletele tuturor alexandrenilor.

In zorii zilei gorniştii Centrului 8 jandarmi au sunat deşteptarea în cele patru puncte ale oraşului.

La orele 8 delegaţiile garnizoanei, *premilitarilor*, şcoalelor, asociaţiilor foştilor luptători, sfatului negustoresc, uniunei meseriaşilor, etc., în frunte cu muzica militară, au plecat spre cimitirul eroilor, unde

Dl. ALEX. COLFESCU — primarul oraşului — citind moţiunea

au depus o coroană de flori. Aci au rostit scurte cuvântări reprezentantul garuizoanei şi dl. Ştefan Ghenea, *ajutor de primar*, care au adus omagiul lor celor căzuţi pentru ţară.

La orele 9,45, s'au adunat în faţa Catedralei toate autorităţile civile şi militare, şcoalele primare şi secundare, asociaţiunile culturale, societăţile foştilor combatanţi, comercianţilor, meseriaşilor, premilitarilor, etc., cu drapele, decoraţiuni şi insigne, iar la orele 10 s'a oficiat o scurtă slujbă religioasă.

La orele 10,30 trupele s'au trecut în *revistă*, după care dl. maior Ionescu, a vorbit despre însemnătatea zilei.

La orele 10,40 întreaga suflare s'a încolonat—după un plan stabilit de primărie—şi purtând pancartele cu inscripţiile: Trăiască M. S. Regele, România Mare este eternă, România Românilor, Trăiască România, Recunoştinţă Eroilor, Români uniţi-vă, Nici o brazdă, etc., au manifestat pentru ţară şi tron, parcurgând un itinerariu hotărât, pentru ca apoi să se oprească în faţa primăriei, unde s'au ţinut cuvântările:

Pr. Gh. Staiculescu, în numele bisericei, leagă faptele mari ale neamului românesc de nestrămutata credinţă strămoşească.

Dl. Const. Bleescu preşed. ligii antirevizioniste din localitate—într'o simţită cuvântare, a arătat marele rol al aeestei organizaţii menită să ţină trează toată suflarea şi conştiinţa românească.

Dl. Florea Georgescu, din partea Part. Frontul Românesc — într'un cald şi sincer patriotism, spune:

„Slavă milioanelor de străbuni ale căror trupuri—cărămizi cimentate — au ridicat stăvilar de care s'au strivit hoardele năvălitoare şi ale căror oase măcinate în pulbere de vremea, amarnic de multelor veacuri, s'a înbinat cu ţărâna întregului nostru cuprins“.

„Şi dacă în limpezile şi înrouratele dimineţi de vară, d'asupra Dumnezeeştilor noastre plaiuri, printre spice, flori de maci şi floricelele ierburilor, avem înfioraţi vedenia vieţei colcăitoare pe care te miri că n'o poţi prinde în mâini, d'alungul hotarelor noastre, pe care le socotim veşnice, avem vedenia pâlpâierei vieţilor celor ce le-au durat şi durerea că nu le putem cuprinde în braţe, ca îngenuchiaţi să le sărutăm cu închinare şi smerenie.

Trăiască cât lumea, în hotarele lui de azi, Neamul Românesc“.

Dl. Cristescu în numele part. N. L. (Georgist), citeşte cuvântarea d-lui avocat Gancevici, şeful organizaţiei locale. D-sa arată împlinirea visului strămoşesc: „Unirea tuturor românilor în hotarele naturale“.

Dr. V. Banu, în numele part. Naţional-Creştin, spune:

„Inainte de orice tovărăşie cu vecinii, străini de ţara noastră, trebue înarmarea noastră sufletească şi materială. Omul României de ieri trebue înlocuit azi cu omul nou, mare, de Românie Mare şi de libertate naţională“.

Dl. I. Popescu, în numele part. Poporului, evocă faptele măreţe ale martirilor ce au udat cu sângele lor — în decursul veacurilor — Ardealul românesc, care gemea sub călcâiul maghiar.

Dl. N. Frumosu declară:

„Partidul Naţional ţărănesc, în numele căruia vorbesc aci, se alătură cu toată însufleţirea manifestaţiei naţionale de azi şi protestează cu tărie contra tendinţelor de revizionism“.

Dl. I. Răducanu— part. Naţional-Liberal—spune:

„Când tunul bubuie la Madrid, când străinătatea caută să menţină formula: „forţa primează dreptul“, când fermentul rău—comunismul—încearcă să pătrundă în toată lumea, când Ungaria crede că noi suntem desmembraţi şi-şi poate relua un teritoriu ce nu l-a aparţinut niciodată, noi urmaşii lui Ştefan şi Mihai, trebue să ne pregătim sufleteşte, să dăm toată atenţia pregătirei militare“.

Dl. M. Angelescu—preşed. Sfatului Negust.—face următorul legământ:

„Ne legăm astăzi în faţa Celui de Sus, că la chemarea Ţării, fără nici o şovăire să sburăm la hotarele ameninţate, pentru a le apăra cu preţul sângelui nostru“.

Vorbesc apoi d-nii: A. Dinulescu direct. şc. normale, Gr. Condilescu din partea foştilor combatanţi, M. Oprescu şi Soare Duca din partea O. E. T. R.

Seria cuvântărilor se încheie de către dl. *ALEX. COLFESCU* — primarul oraşului—care într'o pornire de cald patriotism, de profundă simţire românească şi de dragoste pentru neamul şi ţara aceasta, dă cetire următoarei.

MOŢIUNI

Populaţia oraşului Alexandria adunată azi la 1 Decembrie 1935 pentru comemorarea Unirei Ardealului şi a 20 de ani dela intrarea în războiul pentru Intregirea Neamului, ascultând cuvântările pline de înţelepciune şi patriotism ale reprezentanţilor tuturor partidelor politice, şcoalei, negustorilor, meseriaşilor, foştilor luptători, premilitarilor şi tineretului, cuvântările documentate şi pline de simţire românească pronunţate de preşedintele Ligei Antirevizioaniste şi primarul oraşului;

Conştienţi de ceace se petrece peste hotare, de uneltirile duşmanilor cari, râvnind la bogăţiile ţării

Dl. Avocat FL. GEORGESCU rostindu-şi discursul

noastre, încheagă alianţe şi cutează a pretinde revizuirea tratatelor de pace;

Conştienţi că tratatele de pace pecetluesc repararea unor nedreptăţi ce dăinuiau de secole, răscumpărate cu preţul vieţii a 800.000 de viteji, care au cimentat pentru totdeauna, cu sângele generos, graniţele României Mari;

Increzători în destinele neamului românesc, în virtuţile străbune, în virtuţile străbune, în vitejia şi spiritul de sacrificiu al soldatului român;

Afirmăm cu toată hotărîrea şi din toată convingere, isvorîtă din cunoaşterea trecutului istoric, că *drepturile noastre pe aceste plaiuri sunt mai vechi ca ale ori cărui popor*, fiind închegate încă de acum 2.000 de ani, pe vremea romanilor ai căror urmaşi direcţi suntem, aşa cum ne-o dovedeşte limba, portul şi datinele, ruinile vechilor cetăţi şi monumente, numele ţinuturilor, râurilor, satelor şi oraşelor, aşa cum au afirmat istoricii unguri şi ai tuturor popoarelor.

Conştienţi că *„Unirea face puterea“* şi că mai presus de orice, *garanţia drepturilor noastre sfinte stă în noi înşi-ne*, în forţa braţelor şi a sufletelor noastre;

Trecând peste orice credinţe personale şi peste orice umbră de desbinare, — la apelul de unire făcut de M. S. Regele, prin ultimul Mesaj Regal, răspundem cu însufleţire: *prezenţi!*

Mândri de a avea un Rege tânăr, înţelept şi viteaz, — călăuză mântuitoare, lăsată de Dumnezeu la răscruce de vremuri, — care pentru toată suflarea românească este *simbolul păstrării, consolidării şi înălţării României*, facem cu trupurile noastre un zid de oţel în jurul Tronului şi al Dinastiei.

Ne legăm cu limbă de moarte că, aşa precum străbunii noştri au ştiut să ne păstreze ţara, credinţa, limba, portul şi datinele, aşa cum înaintaşii noştri ne-au dat libertatea şi ne-au făurit Unirea Tuturor Românilor, aşa şi noi, cu preţul ori căror sacrificii, cu viaţa şi sângele nostru, vom şti să arătăm, întregei lumi că *România Mare este eternă*.

Aşa, să ne ajute Dumnezeu!

Marea manifestaţie făcută ziarului „Universul“

La orele 14 terminându-se festivităţile oficiale, din iniţiativa d-lui *V. Ionescu-Barbu*, a avut loc o grandioasă manifestaţie a întregului tineret al şcoalelor secundare pentru ziarul „Universul“ şi pentru marele român Stelian Popescu, directorul ziarului. Cu muzica militară în frunte s-au parcurs străzile principale ale oraşului. In centrul oraşului, în faţa depozitului ziarului „Universul“, în sunetele muzicei, tineretul a jucat Hora Unirei.

Mii de glasuri au ovaţionat pentru d. Stelian Popescu. Aplauzele şi urările arătau entuziasmul indescriptibil al tineretul. De aci manifestanţii au parcurs în întregime strada Carol I, artera principală a oraşului.

Seara, la orele 6, a avut loc retragerea cu torţe.

Menţionăm că este prima dată când toată populaţia oraşului nostru ia parte la o aşa de grandioasă manifestaţie.

Corespondent.

Bucură-te Ţară!...

— Gânduri într'o zi festivă —

de VASILE MILITARU

Bucură-te, Ţară scumpă, îmbrăcată de paradă,
Că, din alte ţări străine, vin prieteni să te vadă!
Şterge-ţi lacrima din gene!... Ce oftezi într'una frântă,
Când atâtea muzici cântă?...

Cântaţi muzici, cât mai tare, toate câte sunteţi voi.
Ca să nu se-audă plânsul văduvelor de război!
La răspântiile toate, muzici, azi cântaţi, cântaţi,
Că prea gem, sleiţi de foame, marii noştri „mutilaţi“!...

Azi e zi de sărbătoare şi datoare eşti să joci,
Ţara mea cu jale multă, jefuită de escroci!...
Arcuri de Triumf înalţă pentru-Arhanghelii tăi toţi,
Cari îşi întregiră Ţara, ca s'o prade-atâţia hoţi!
Foametea şi desnădejdea tu n'ai drept să ţi-le spui
Ţară scumpă, nimănui,
Când la tine ospătează toată lifta cu pistrui!...

Cine să-ţi ogoae plânsul?... Să te-audă, cine poate,
Când atâtea muzici cântă la răspântiile toate?...
Cui, o lacrimă să'i pice,
Că 'n bordei n'ai foc pe vatră,
Când tâlharii ce te pradă, în ospăţ duc trai ferice,
Infrăţiţi cu perciunaţii, în palate mari de piatră?...

Cum vrei oare, scumpă Ţară,
Soarele dreptăţii sfinte pe-al tău cer să mai răsară,
Dacă toţi cei ce te fură, liberi petrecând, fac haz
Şi, când ceri să intre 'n ocnă, scuipă 'n bietul tău obraz?!
Oare, când vei pune mâna, Ţară scumpă, Ţară blândă,
In grumajii celor care vor lui Iuda să te vândă?
Celor cari într'una rod
Multul gliei tale rod, —
Câţiva hoţi înfipţi în ceafa unui biet întreg norod?...

Dar... mă iartă, Ţară blândă, că, de-a tale suferinţi,
M'am trezit şi eu, cu tine, a haiduc scrâşnind din dinţi...
Azi e sărbătoare sfântă,
Când, — deşi flămândă eşti, —
Nu se plânge, ci se cântă
Intregirea ce ţi-au dat-o Sfinţii dela Mărăşeşti!...

Mâine însă Ţară scumpă, sfinţii tăi suiţi la cer,
Să le faci dreptate cer:
Viaţa nu şi-au fost jertfit-o ei, Arhanghelii tăi mari,
Pentru ca tu s'ajungi roabă unor bande de tâlhari;
N'au murit, scăpându-şi Ţara, marii noştri mucenici.
Ca să ţi-se 'nfigă 'n glie gloatele de venetici!...
N'au căzut pentru desfrâul
Hoţilor ce'ţi fură grâul,
Ţară plină de belşug,
Nici, — când lor le crapă burta, — tu să tragi flămândă 'n jug.

Azi deci fâlfâind drapele, cântă, Ţară fără pâine,
Şi, — cum cer ai tăi Arhangheli, — judecata s'o 'ncepi mâine.
Ori destinul tău mare fir de aur ştii să'i torci,
Ori întreaga ta grădină va fi cocină de porci!...

1 Decembrie 1936.

JUCĂTORUL

— Traducere din limba spaniolă —

Pe timpul maurilor trăia în Cordova un vestit făcător de bine, cunoscut deopotrivă pentru marea lui generozitate şi printre spanioli şi printre arabi; se numia don Hurtado Garcias Ecequias Eleazaro de Estalimena el Senoron beneficentisimo, — sau, cum obişnuia să-i zică poporul mai pe scurt: Alabado sea Dios (cum se zice la noi, cu o espresie slavă: Bogdaproste). Acest nume el îl auzea mai bucuros, şi şi mai des, de oare ce nu putea să treacă o zi fără ca el să nu fi venit în ajutorul vre-unui nevoiaş.

Cu împărţirea darurilor sale însă proceda cu mare înţelepciune, fără a risipi banul pe negândite, ceea ce ar fi fost tot atât ca şi a te căzni să arunci hrana peştilor din mare, — fiind între cei două sute de douăzeci de mii de cerşetori de stradă; — ci-şi lua silinţa să cerceteze cari erau cei cu adevărat vrednici de ajutorare, şi prefera să' ajute pe unul din aceştia pe toată viaţa, decât două sute de alţi cerşetori pentru o zi.

Cum însă pentru opera ce-şi propusese nu-i ajungea propria lui avere, s'a apucat să cerceteze şi despre toţi bogaţii din ţară. Avea un catalog întreg despre diferiţii granzi, hidalgo şi caballeri cari posedau mai mult decât de ceea ce aveau trebuinţă, şi-şi însemnase şi întrebuinţarea ce aceşti diferiţi bogătaşi făceau de averea lor. Nu-i cruţa, ci căta să-i pună în tribut, astfel că mai rău se temeau de dânsul decât de mauri.

— Don Esteban! Dumneata ai un venit de zece mii de reali, — gândeşte-te la cei cari n'au nimica.

— Da, dar am pierdut două mii de reali la cursele de tauri.

— Cine i-a câştigat?

— Don Gedonio şi don Cristobal.

— Dacă ai putut să pierzi două mii de reali la cursele la cursele de tauri, poţi să dai şi pentru săraci două sute.

Şi don Esteban plătea strâmbând din nas.

După aceasta venea rândul la don Gedonio şi Cristobal.

— Aţi avut norocul să câştigaţi la cursele de tauri două mii de reali. Don Esteban, care i-a pierdut, a dat două sute şi pentru săraci; se cade ca d-voastră să daţi cel puţin de două ori atâta.

Şi câştigătorii se scărpinau după ceafă, dar plăteau.

Don Ambrosio era un avar. Tocmai cina cu pâine şi ridichi negre, când Alabado sea Dios se prezintă la el şi îi cere partea săracilor.

— Priveşte, signoria ta, nici eu n'am drept toată cina decât ridichi cu pâine.

— Tocmai de aceea, fiindcă ş'aşa nu cheltueşti pe altceva, şi-ţi rămân bani destui; — pe de altă parte fiindcă poţi să-ţi dai seama ce amar lucru e să cinezi numai ridichi cu pâine, mai ales când ai fi nevoit s'o faci! — Ş'apoi, chiar în interesul tău este, mai bine să dai decât să nu dai; *căci dacă dai celor săraci, îi faci să fie cinstiţi, — dar dacă nu le dai, îi sileşti să se facă bandiţi*; dar dacă se fac bandiţi, pe cine au să jefuească mai întâi? Pe tine. Deci aide de grabă; dă încoace cinzeci de peso, — şi pe urmă ai să faci economie o lună, şi ai să mănânci pâine fără ridichi.

Altădată se întâlneşte pe stradele Madridului cu don Lorenzo Mendoza di Valencia.

— Ilustrisimo Senor. Am auzit ce frumoasă cuvântare ai ţinut în ziua de Todos-los-Santos (Toţi Sfinţii) despre virtutea eleimosinei.

— Intr'adevăr? S'a dus vestea şi la Cordova?

— In toată ţara. Şi atâta de mult m'a entusiasmat acest lucru, încât nu m'am putut opri să nu viu la ilustrissima voastră senorie şi să n'o rog...

— Să vă dau o copie de pe discurs? Bucuros. Am mai multe.

— Per Dio, nu pentru asta; ci pentru ca să vă cer cinci sute de moidores pe sama săracilor mei.

Don Lorenzo îşi caută punga făcând o faţă cam acră.

— Acuma însă, anda con el diantre!

Intr'una din zile don Hurtado tocmai pornise într'un nou turneu de-acestea, când prin pădurile ce se întind pe malurile blânzi ale Quadalquivirului, iată că vede pe un arab stând în mijlocul drumului şi jucând şah — singur.

Toată lumea poate şti, că o mai mare inepţie decât ca cineva să joace şah singur, — nu există.

„Astra“

Continuare în numărul viitor

Compartiment local

Tifos exantematic

De câteva zile tifosul exantematic s'a cuibărit — întinzându-se cu repeziciune — în cartierul ţiganilor din marginea oraşului. Serviciul sanitar semnalează 8 cazuri.

Pericolul tinde să cuprindă întreg oraşul.

D. dr. I. Marinescu, şeful serviciului sanitar, sesizându-se de apariţia acestei epidemii, a cerut primăriei să-i pună la dispoziţie o baie.

D. Al. Colfescu,—primarul oraşului a sesizat telefonic ministerul sănătăţii, cerând grabnic ajutoare pentru stingerea flagelului.

Sanitare

In urma intervenţiei telefonice a d-lui Alex. Colfescu—primarul oraşului—către ministerul sănătăţii, de a se lua măsuri urgente contra pericolului întinderei tifosului exantematic, a sosit în localitate dl. Inspector general Dr. Vasile Pascal însoţit de dl. Dr. Rotaru. In conferinţa ce a avut loc la primărie s-a constatat – după declaraţiile d-lui I. Marinescu medicul oraşului – că în afară de cazurile semnalate nu mai sunt altele. Locuinţele celor bolnavi sunt bine păzite.

Două spargeri

Insuficienţa pazei oraşului nostru este vădită. In numeroase rânduri am semnalat libertatea cu care o bandă de borfaşi operează regulat.

Astfel, în noaptea de 3 spre 4 Decembrie, hoţii s-au introdus în locuinţa d-lui C. V. Nicolescu — maestru de gimnastică – din b-dul Mihăiţă Filipescu (localul gimnaziului), furându-i 20.000 lei şi mai multe obiecte de valoare.

Deasemeni, în aceiaş noapte, borfaşii au devastat locuinţa meseriaşului Marin Mihalache, din strada Cuza-Vodă 54, de unde au luat toată îmbrăcămintea şi ţesăturile aflate prin cufere şi care formau toată averea modestului meseriaş.

Desigur, ca 'ntotdeauna, poliţia cercetează.

Şcolare

Cercul cultural învăţătoresc de sub preşedinţia d-lui Soare Duca, directorul şcoalei nr. 1 băeţi şi-a ţinut şedinţa la şcoala nr. 1 fete. S-a tratat o lecţie model din domeniul aritmeticei la clasa I. de către d-na Simion. Apoi d-ra Alexandrina Blegeanu a conferenţiat, în şedinţă intimă, despre: „Temele şcolarilor şi corectarea lor". Atât lecţia practică cât şi conferinţa intimă au fost tratate cu multă minuţiozitate şi au recoltat frumoase succese. Totdeodată s-a fixat întregul program de lucru pe anul şcolar 1936/937.

Inspecţie

Dl. general Georgescu Petre, comandantul brigăzei 6 de cavalerie, a inspectat escadronul 4, din reg. 3 călăraşi, ce îşi are sedlul în localitate. D-sa a rămas mulţumit de cele constate.

Corespondent

Manifestaţia culturală dela T.-Măgurele

T. MAGURELE. — Duminică, 29 Noembrie crt. a avut loc în oraşul nostru un mare eveniment religios şi anume: Solemnitate simultană a sfinţirii Catedralei Sf. Haralambie restaurată prin contribuţia enoriaşilor şi ajutorul acordat de d. ministru de Externe Victor Antonescu precum şi desvelirea bustului protopopului A. Constantinescu.

La aceste două mari evenimente religioase au luat parte toţi cetăţenii oraşului şi autorităţile în frunte cu d-nii parlamentari Take Slăvescu vice-preşedintele organizaţiei liberale şi vice-preşedinte al Camerii, Alecu Popescu prefectul judeţului, Preot I. Băldescu senator, M. Slăvescu deputat, Darvin Voiculescu senator, Radu Polimeride deputat, N. Hagiescu primarul oraşului, Al. Colfescu primar Alexandria, Nae Vedea şi Ion Neguşi Roşiori de Vede.

Armata a fost reprezentată prin d-nii: colonel Mocanu, lt. colonel Săndulescu, Tudoran, Neguţ, Maior Panaitescu, Benedik etc.

CORPUL DIDACTIC prin d-nii D. Voiculescu directorul liceului Sf. Haralambie, V. Altinovici directoarea liceului Unirea, Adina Popescu, Sofia Georgescu, J. V. Pandelescu şi membrii corpului didactic primar în frunte cu d-nii Picu Marinescu inspector şcolar şi Dragomir Popescu preşedintele asoc. învăţătorilor.

Serviciul divin a fost oficiat de un sobor de preoţi format din preoţii: Metode Popescu- Gh. Stăiculescu, N. Marinescu, Iancu Tuinea, Marin Popescu, Stan Bunea, Gâdea Ion, Iancu Pârvu, Andrei Mustăciosu. Corneliu Voiculescu, Ion Dumitrescu, Oprea Săndulescu, Băluţă Dumitrescu, Ioan Popescu, Alex. Popescu, C. Naidin, Nicu Tănăsescu, Iancu Zoescu.

După oficierea serviciul religios, S. Sa protopopul Metodie Popescu a ţinut o caldă cuvântare în care a arătat personalitatea ilustrului dispărut.

Din partea preoţimii a vorbit pr. Anca, d. Take Voiculescu a arătat meritele profesorului preot Haralambie Constantiescu, iar preotul Dragnea a vorbit din partea şcolii Normale, unde dispărutul a fost ani de zile preşedinte al comitetului şcolar.

Din partea organizaţiei liberale al cărei membru dispărutul a fost timp de 30 de ani a vorbit d. Take Slăvescu vice-preşedinte al Camerii.

După solemnitate protoereul Metodie Popescu a dat în primire statuia d-lui N. Hagiescu primarul oraşului, care într'o caldă cuvântare spune că va păstra cu pioşenie acest bronz exemplu cel mai eloquent că morţii nu se uită.

A urmat o masă la restaurantul Popescu unde au ţinut frumoase cuvântări d-nii: Alecu Popescu prefectul judeţului care a toastat pentru Majestatea Sa Regele, Alexandru Colfescu. pentru d. ministru Iamandi, preot. Băldescu, preot. Stoicescu, Darvin Voiculescu, preot. Mangâru, Take Voiculescu, Protopop. Stăiculescu, Andrei Mustăciosu, Dragomir Popescu, Procopie Marinescu, Mişu Slăvescu şi ca încheere d. N. Hagiescu primarul oraşului.

Cu această ocaziune s'au expediat două telegrame:

Sanctităţii sale Patriarhul Miron Cristea Bucureşti şi d-lui ministru Victor Iamandi.

Informaţiuni

Externe

Comunicatul publicat la sfârşitul conversaţiilor Bek-Antonescu subliniază necesitatea de a menţine cu vigilenţă contactul cel mai intim între Polonia şi România în împrejurările actuale. Se anunţă că cei doi miniştrii ai afacerilor străine au constatat că alianţa Polono-Română continuă a corespunde ţelurilor, pentru care ea a fost încheiată şi că le constitue unul din elementele constructive şi eficace ale stabilizării relaţiilor internaţionale şi ale securităţii în Europa. D-nii Bek şi Antonescu au afirmat comuna lor hotărâre de a menţine intact, în toate împrejurările, principiul stabilit în tratatul de garanţie polono-român, pentru ca să se conserve plina eficacitate în orice nouă organizare a Europei a avantagiilor rezultând pentru cele două ţări din această alianţă.

* * *

Presa străină despre manifestările antirevizioniste din România

Praga: Intreaga presă cehoslovacă ia parte la serbările naţionale ale României şi Jugoslaviei, scoţând în evidenţă că ele sunt de fapt sărbătoriri ale Micei Inţelegeri pentru că ele sunt celebrate cu acelaş avânt la Bucureşti, Belgrad şi Praga. Ziarele scot în evidenţă în acelaş timp caracterul lor de puternice manifestaţii antirevizioniste şi fac un bilanţ plin de elogii al situaţiei şi al evoluţiei celor două ţări amice.

„Venkov" constată în legătură cu această sărbătoare comună:

„O agresiune contra tratatului dela Trianon ar fi considerată ca o agresiune contra existenţei României, Iugoslaviei şi Cehoslovaciei. Noi considerăm manifestaţiile atirevizioniste din România ca un act de necesitate şi forţă. Dovezi de slăbiciune în actualele împrejurări ar avea consecinţe catastrofale. Aşteptăm şi dorim ca declaraţiile din România să însemne un veto irevocabil atât pentru prezent cât şi pentru viitor".

* * *

Paris: Sărbătoarea Unirii şi manifestaţiile desfăşurate cu acest prilej la Bucureşti au avut cel mai larg răsunet în presa franceză. Ziarele, în unanimitate, au publicat pe larg şi la loc de frunte telegrame din Bucureşti, subliniind adânca lor seminificaţie naţională şi importanţa internaţională a declaraţiunilor făcut cu acest prilej.

„Le temps" a publicat în prima pagină un reportaj amplu despre inaugurarea solemnă a Arcului de Triumf, citând discursul M. S. Regelui, relatând şedinţa festivă dela Cameră, reproducând principalele pasagii din discursul d-lui prim ministru Tătărăscu şi din discursurile preşedinţilor celor trei parlamente. „Le Temps" subliniază că şedinţele celor trei parlamente ale Micii Inţelegeri au constituit o rară manifestaţie în istoria reuniunilor internaţionale. Ziarul relevă deasemenea cu satisfacţie că pasagiul din discursul d-lui prim ministru Tătărăscu, *relativ la Franţa*, a fost în mod deosebit aclamat.

„Echo de Paris" subliniază în titlu pe mai multe coloane: „*Frontierele României sunt eterne*" – reproducând discursul M. S. Regelui şi al preşedintelui consiliului, d. Tătărăscu.

Urmările unei beţii sau pierderea demnităţii

Un celebru director de circ, Frank Bostok—autoritate incontestată în materie de dresură—povesteşte despre una din experienţele interesante ale carierei sale:

—„Aveam odată în serviciul meu un dresor de tigri, un irlandez de o forţa uriaşă, care servise mult timp într'un regiment englez din India şi cunoştea obiceiurile şi caracterul tigrilor mai bine ca ori şi cine. Imi dresase trei tigri, care făceau făceau figuri cu adevărat nemaivăzute. Şi trăia cu ei în cea mai strânsa intimitate, ca să zic aşa. De pildă, se aşeza în mijlocul lor, le lua labele şi le cerceta unghiile să vada dacă nu aveau vre'o rană sau vre'o plesnitură, — lucru ce, după cum poate şti oricine, nu prea sufere să i se facă, nici cea mai domesticită pisică. Cei trei elevi ai irlandezului sufereau însă acest examen penibil făr'a face altceva decât a chieuna încet.

Omul meu era, de felul lui, sobru; dar într'una din zile fu ademenit de prieteni şi se îmbătă. Nu-l mai văzusem beat până atunci.

Cu toată starea lui anormală, nu uita de sălbaticii săi elevi ci, ferindu-se să fie văzut de cineva, se stricură în cuşca lor. Acolo însă il cuprinse ameţeala şi căzu la pământ. In această primejdioasă vecinătate începu să-şi clocească beţia. Alţi paznici auzindu-l sforăind, alergară şi văzură cele întâmplate. Numai decât începură să-şi dea toată osteneala ca să-l scoată de acolo. Insa fiarele îl împresurară ca pentru a-l apăra, temându-se par'că să nu-i facă cineva vre'un rău prietenului lor care dormea. Atitudinea lor era pe cât de prietenească faţă de acesta, pe atât de duşmănoasă faţă de ceilalţi paznici. Ca să nu îndârjească mai rău pe tigri, şi prin aceasta să primejduiască poate pe colegul lor şi mai mult, paznicii se retraseră.

Dimineaţa, grupul fu găsit întocmai la fel: omul la mijloc, aşa cum căzuse în ameţeala beţiei, iar cei trei tigri ca o gardă de jur împrejur. Il lăsară de asemenea, când se deşteptă, să se ridice şi să iasa din cuşcă, clătinându-se. Dar, când după câteva ore se întoarse şi vroi să repete cu ei exerciţiile obişnuite, se întâmplă un lucru ciudat: animalele nu mai voiau să dea ascultare omului care dătuse în faţa lor o asemenea dovadă de slăbiciune. Orice încercări, cu binele sau cu răul, fură zadarnice: tigrii se împotriveau.

Imblânzitorul îşi pierduse toată influenţa şi toată autoritatea. Până atunci, se vede, el le impusese prin superioritatea lui trupească ca şi prin inteligenţa sa şi astfel îşi exercita dominaţia asupra lor. *Acum însă îl văzuseră slab şi ticălos*. Când mai vroi să le impună cu puterea, ei luară o atitudine atât de ameninţătoare, încât, temându-mă ca omul meu să nu se încăpăţineze şi să-şi pună în primejdie viaţa, mai bine l-am concediat, oricât îl preţuiam ca dresor iscusit şi om de treabă.

„Astra".

Bilanţ Autumnal

— urmare din pagina 1-a —

ţia poamelor şi a grânelor culese, iar cramele neastâmpărate numără pe degete zilele rămase până la umplerea gâtlejurilor lor secătuite.

Septembrie, Octombrie şi Noembrie sunt însă şi lunile socotelilor politice. Ploaia şi frigul pun stavilă propagandiştilor opoziţionişti, în timp ce, cei rămaşi la putere pot dormi liniştiţi până în călduţele zile ale lui April. Şefii partidelor politice—întocmai ca şi bunele gospodine ori ca şi blânzii directori de şcoli, a căror privire, pe sub lentile, te împietreşte—îşi numără şi ei bobocii. Aci însă e cu totul altceva: pe când opoziţia constată, cu regret şi revoltă, că bobocilor li s-au întărit tuleele şi şi-au pus elicea în spate, guvernamentalii măresc coteţele...

Tripleta autumnalului automat şi-a redeschis ghişeele. Mic şi mare e invitat, cu zâmbete, ghionturi ori ploconeli, să între la marele miraj al bilanţului regretelor... al bilanţului nădejdilor.

Moş Daniel

PRETUL GRÂULUI

Continuă să se urce — în schimb scade fasolea

Galaţi

De azi la prânz s'a înregistrat o urcarea bruscă a preţului grâului. Cererile de cumpărare au fost mai numeroase şi grâul de 78—79 kg. la hl. cu 2 la sută corp. str. s'a urcat cu 2000 lei la vagon cotând 48.750 lei vag. linié doc pentru export, iar marfă de 80 kg. la hl. cu 2 la sută corp. str. s'a urcat cu 1000 lei la vagon cotând 49.000 vag. linie pentru export.

Grâu de 75-76 kg. a cotat 46.000 vag. linie moară pentru consumul intern.

Orzul a înregistrat o urcare de 500 lei la vagon, ovăzul tot de 500 lei la vagon, iar porumbul cu 17 la sută umiditate a suferit o scădere de 250 lei la vagon.

Fasolea a scăzut cu încă 1000 lei la vagon şi s'a plătit azi 63.000 lei vag. linie pentru fasole uşoară.

Au mai cotat: Sămânţă de in lei 75.000 vag.; sămânţă de cânepă lei 54.000; sămânţă de floarea soarelui lei 48.000 vag.; mazăre Victoria lei 33.000 vag.; muştar galben lei 44.000; rapiţă sălbatecă lei 39.000; porumb lei 27 520 vag.; secară de 70 kg. la hl. cu 5 la sută corp. str. lei 30.000 vag. linie; ovăz 24.000 lei vag. şi orz lei 32.500 vag. linie.

Prin bursă s'au încheiat următoarele tranzacţii: 44 vag. porumb cu 17 la sută umiditatea lei 23.250 vag. linie; 24 vag. grâu de 78 kg. la hl. cu 3 la sută corp. str. a lei 48.750 vag. bordo vapor; 2 vag. sămânţă de cânepă a lei 54.000 vag. linie; 3 vag. porumb ciur a lei 23.250 vag.; 6 vag. orz de 59kg. la hl, cu 6 la sută corp. str. a lei 22 500 vag. linie.

Din ziarul „Universul"

EPIGRAME

Unei femei oxigenate

Ca soarele ţi-e părul! Eu,
Te cred că-i dela Dumnezeu!,
Insă o spun şi chiar insist
Că Dumnezeu e.... farmacist.

Unei mici şi vesele domnişoare

Până mai eri venea moaşa la tine
Să-ţi facă bae, să te pună 'n faşe;
Acum când creşti, gândişi c'ar fi mai bine
Să inversezi şi, să mergi tu la moaşe.

ISIM.

Tipografia şi Legătoria de Cărţi „LUMINA POPORULUI" Mihai U. Stănculescu. – Roşiorii-de-Vede.